

HELSINGIN KAUPUNKI

PUISTO- JA VIHERALUESUUNNITTELU

Pakilan ja Tuomarinkylän luonnon- ja maisemanhoitosuunnitelma 2020-2029

LUONNOS 4.12.2019

Sisällysluettelo

1. Johdanto	3
2. Suunnittelun lähtökohdat	3
2.1 Suunnittelualan yleiskuvaus	3
2.2 Luontoarvot.....	4
3. Vuorovaikutus	5
4. Luonnon- ja maisemanhoidon tavoitteet	6
4.1 Luonnon monimuotoisuus.....	6
Luonnon monimuotoisuuden lisääminen metsissä.....	6
Luonnon monimuotoisuus maisemapelloilla ja niityillä.....	6
4.2 Virkistys ja maisema.....	7
4.3 Metsät hiilinieluna ja ilmastomuutokseen sopeutuminen	7
4.4 Viheralueiden laatu ja hoitoluokitus.....	7
5. Toimenpiteiden kuvaus.....	8
6. Tavoitteet ja toimenpiteet alueittain	14
6.1 Tuomarinkartanon kulttuurimaisema ja Vantaanjoen ranta	14
6.2 Siliuksenmäki	14
6.3 Lystikukkula.....	14
6.4 Toivolanpuisto	14
6.5 Kehä I:n reunavyöhykkeet.....	15
6.6 Paloheinä – Länsi-Pakila.....	15
6.7 Torpparinmäki	15
LIITTEET.....	15
Liite 1. Kuviotuloste (täydentyy myöhemmin)	15
Liite 2. Kartta suunnittelualueesta kuvionumeroilla	15
Liite 3. Kartta hoitoluokista	15
Liite 4. Kartta metsänhoidosta.....	15
Liite 5. Kartta pienpuuston hoidosta	15
Liite 6. Vuorovaikutusraportti (täydentyy myöhemmin)	15

1. Johdanto

Luonnon- ja maisemanhoitosuunnitelma on toteutustason suunnitelma, joka perustuu vuonna 2018 kaupunkiympäristölautakunnassa hyväksytyyn aluesuunnitelmaan (linkki: [Pakilan ja Tuomarinkylän aluesuunnitelma 2018-2017](#)). Suunnitelma noudattaa aluesuunnitelmassa esitettyjä tavoitteita ja toimenpidetarpeita. Luonnon- ja maisemanhoidon toimenpiteet on tarkennettu kuviotasoisiksi toteutussuunnitelmaksi, jonka mukaisesti aluetta ylläpidetään seuraavan kymmenen vuoden ajan.

Suunnitelmassa esitetään yksityiskohtaisesti metsäkuvioiden puuston, muun metsäkasvillisuuden ja luonnonympäristön tila sekä esitetään hoitotoimenpide-ehdotukset. Osalla metsäalueista ei ole hoitotoimenpidetarvetta. Vastaavasti niittyalueille esitetään hoitotoimenpide-ehdotukset. Arvokkaat luontokohteet otetaan suunnitelmassa ja hoitotoimenpiteissä huomioon, kuten mm. alueella esiintyvät liito-oravat.

Luonnon- ja maisemanhoitosuunnitelman laadinnan vuorovaikutus toteutetaan kaupungin verkkosivuilla olevan karttakyselyn avulla sekä sidosryhmille järjestettävällä kokouksella. Saatava palaute otetaan huomioon suunnitelman valmistelussa. Vuorovaikutusta kuvataan tarkemmin luvussa 3, sekä erillisessä vuorovaikutusraportissa.

Suunnitelma hyväksytään Helsingin kaupunkiympäristön toimialan maankäyttöjohtajan päätöksellä. Suunnitelman toteutuksesta vastaa kaupunkiympäristön toimialan ylläpitopalvelun yleiset alueyksikkö.

Pakilan ja Tuomarinkylän luonnon- ja maisemanhoidon suunnitelman laadinnasta vastaa Kaupunkiympäristön toimialan puisto- ja viheraluesuunnittelu-yksikkö. Suunnitteluun osallistuvat myös muut toimialan asiantuntijat.

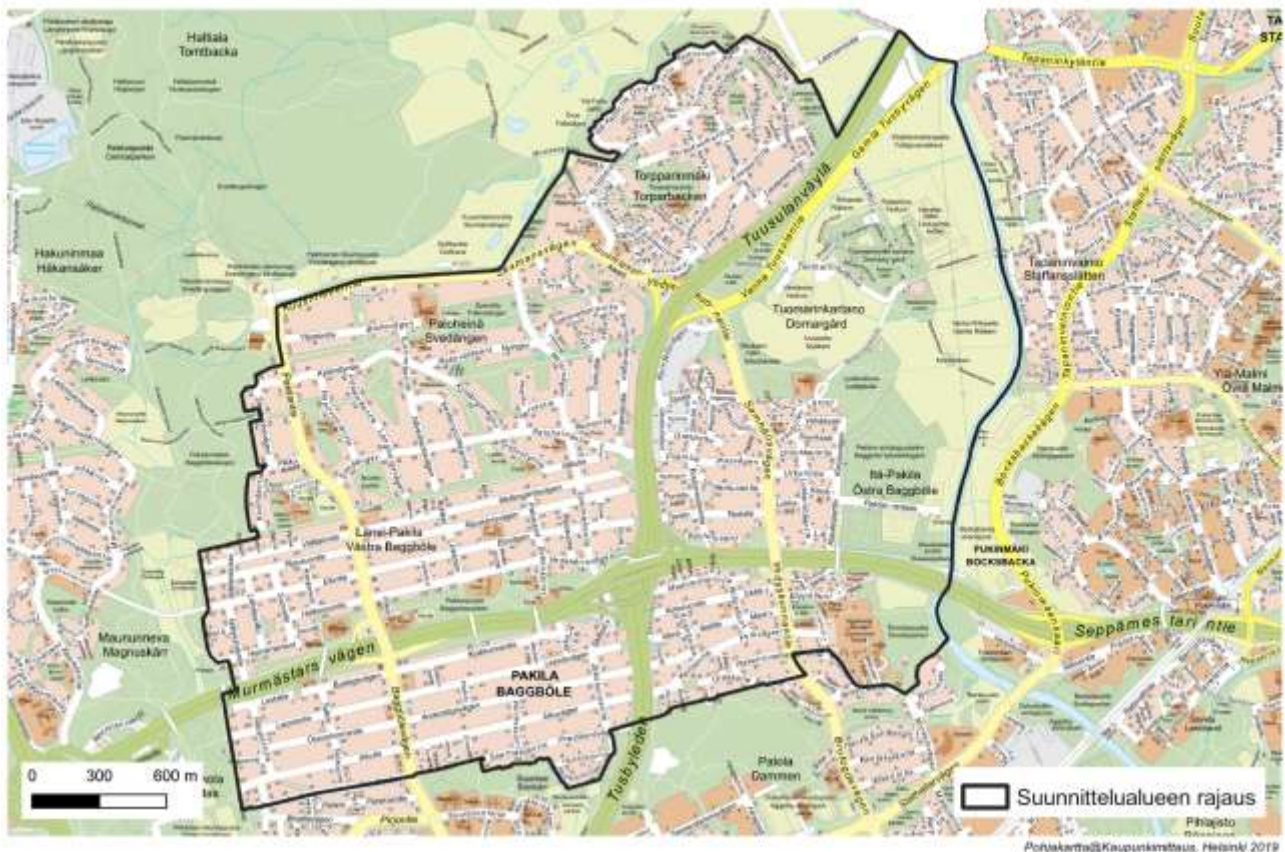
2. Suunnittelun lähtökohdat

Suunnittelun lähtökohtana on kaupunkiympäristölautakunnassa hyväksytty Pakilan ja Tuomarinkylän aluesuunnitelma sekä. Suunnitelma noudattaa Helsingin Kaupunkistrategiaa 2017-2021, jonka mukaisesti: ”Helsinki vaalii arvokasta luontoaan ja toimii kaupunkiluonnon monimuotoisuuden lisäämiseksi. Viher- ja sini-alueiden ekologinen laatu, saavutettavuus ja terveysvaikutukset turvataan. Metsissä ja metsäisillä alueilla suunnitelmallinen monimuotoisuuden lisääminen on hoidon keskeisin tavoite.” Lisäksi suunnitelma noudattaa Helsingin kaupungin luonnonhoidon linjauksia, LUMO-ohjelmaa sekä luonnon- ja maisemanhoidon metsien ja niittyjen sekä maisemapeltojen hoidon työohjeita.

2.1 Suunnittelualueen yleiskuvaus

Luonnon- ja maisemanhoidon suunnittelualueen viheralueet koostuvat Pakilan, Paloheinän ja Tuomarinkylän pienatalovaltaisten asuinalueiden keskellä olevista kapeista puustoisista viheralueista sekä laajemmista Tuomarinkylän kulttuuriympäristön maisemapelloista ja niitä reunustavista metsäisistä alueista.

PAKILAN JA TUOMARINKYLÄN LUONNON- JA MAISEMANHOIDON SUUNNITELMA

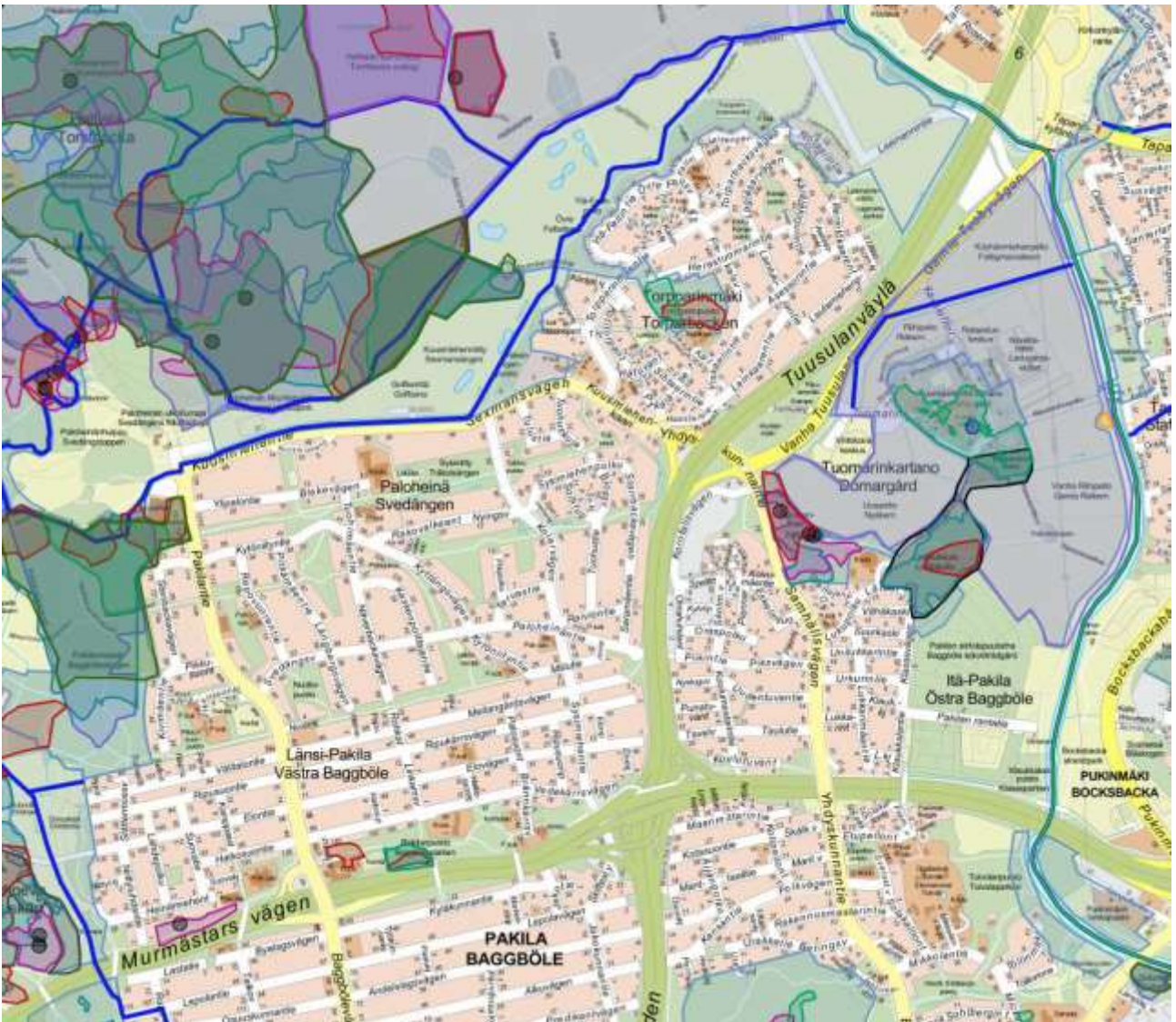
Luonnon- ja maisemanhoidon suunnittelualueita kuvataan Pakilan ja Tuomarinkylän aluesuunnitelmassa, josta löytyvät tiedot suunnittelualueen viheralueista, luonnon- ja kulttuuriympäristön arvokohteista sekä alueen käytöstä ulkoilu- ja virkistysalueina. (linkki: [Pakilan ja Tuomarinkylän aluesuunnitelma 2018-2017](#))

Tuomarinkylän maisemapellot ja kartanomiljö sekä Vantaanjoen ranta ovat tärkeä ja omaleimainen osa alueen viheraluekokonaisuutta. Suunnittelualueen laajimmat metsäalueet sijaitsevat Siliuksenmäen ja Lystikukkulan alueilla. Alueella on tiheä ulkoilureittiverkosto. Itä- ja Länsi-Pakila ja Paloheinän alueilla olevat viheralueet ovat kapeita asuinalueiden keskellä olevia puustoisia alueita, joiden kautta kulkee useita ulkoilureittejä.

2.2 Luontoarvot

Helsingin luontotietojärjestelmässä olevat Karttapalvelussa nähtävät suunnittelualueen arvokkaat luontokohteet keskittyvät Tuomarinkartanon, Siliuksenmäen, Lystikukkulan ja Torpparinmäen alueille. Myös Kehä I:n pohjoispuolella on arvokohteita. Läheisessä Keskuspuistossa on runsaasti erilaisia luontoarvoja. Luontoarvot on otettu suunnitelmassa huomioon.

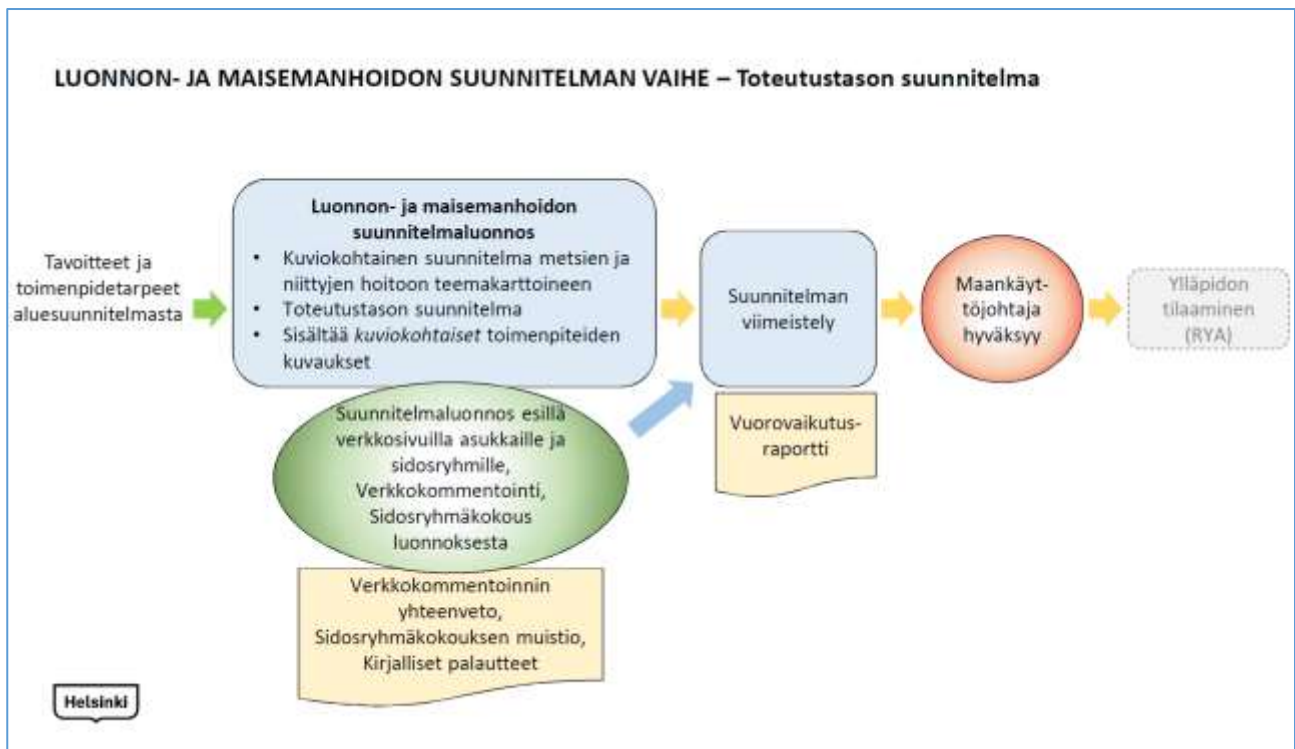
Oheisessa karttaotteessa ovat suunnitelmassa huomioon otetut arvokkaat luontokohteet, purot ja lammet Helsingin karttapalvelun nettisivulla. Tarkemmat kohdekuvaukset ja merkintöjen selitykset karttaotteesta löytyvät nettisivulta Helsingin karttapalvelusta luontotiedot osiosta: <https://karta.hel.fi/>

Karttaote Helsingin Karttapalvelun luontotiedot -osiosta (3.12.2019)

3. Vuorovaikutus

Pakilan ja Tuomarinkylän aluesuunnitelma laadittiin vuorovaikutteisesti vuosina 2017-2018 asukkaiden ja sidosryhmien kanssa. Myös luonnon- ja maisemanhoitosuunnitelma tehdään vuorovaikutteisesti. Asukkaita ja sidosryhmiä kuullaan suunnitelman luonnosvaiheessa verkkokyselyn sekä sidosryhmäkokouksen avulla. Verkkokysely on avoinna 4.12.2019 – 14.1.2020 ajan. Kyselyssä on mahdollista antaa kuviokohtaista palautetta ehdotetuista toimenpiteistä ja suunnitelmasta suoraan suunnitelmakartalle kuviokohtaisesti. Lisäksi voi antaa palautetta suunnitelmaselostuksesta. Palaute otetaan huomioon suunnitelman laadinnassa. Suunnitelman vaiheet kuvataan oheisessa kaaviokuvassa. Saatava palaute ja muu käyty vuorovaikutus esitetään tiivistetysti vuorovaikutusraportissa, joka liitetään suunnitelmaan.

4. Luonnon- ja maisemanhoidon tavoitteet

4.1 Luonnon monimuotoisuus

Luonnon- ja maisemanhoidon tavoitteena on Helsingin kaupunkistrategian mukaisesti, että ”Helsinki vaalii arvokasta luontoaan ja toimii kaupunkiluonnon monimuotoisuuden lisäämiseksi. Viher- ja sinialueiden ekologinen laatu, saavutettavuus ja terveysvaikutukset turvataan. Metsissä ja metsäisillä alueilla suunnitelmallinen monimuotoisuuden lisääminen on hoidon keskeisin tavoite.” Pakilan ja Tuomarinkylän luonnon- ja maisemanhoitosuunnitelmassa noudatetaan näitä tavoitteita.

Luonnon monimuotoisuuden lisääminen metsissä

Pakilan ja Tuomarinkylän metsäalueilla on keskeisenä tavoitteena lisätä luonnon monimuotoisuutta, ja se tulee lisääntymään jättämällä osa metsäalueista hoidon ulkopuolelle sekä läpäisyperiaatteella tehtävillä luonnon monimuotoisuutta lisäävillä toimilla. Keskeisenä keinona on lahoppuun jättäminen metsiin. Metsissä on kuollutta ja lahonnutta puuta sekä maapuina että pystyssä olevina kuolleina puina. Lahoppuuta on muodostunut ja muodostuu jatkossakin luontaisesti metsiin kuolevien puiden myötä, ja sitä jätetään maastoon hoitotoimenpiteiden yhteydessä.

Monimuotoisuutta lisätään myös jättämällä hoidettaviin metsiin tiheiköitä eläinten suoja- ja pesimispaikoiksi. Kosteikot ja pienpurojen varret säilytetään mahdollisimman luonnontilaisina. Vantaanjoen varren puustoiset ranta-alueet ovat erittäin tärkeitä luonnon monimuotoisuuden kannalta ja niiden hoito tehdään näitä arvoja vaalien. Metsäalueilla käytettäviä luonnon monimuotoisuuden lisäämisen keinoja on esitelty tarkemmin metsien hoidon työohjeessa ”Luonnonhoidon työohje – Metsät”. Linkki: [Luonnonhoidon työohje: Metsät](#).

Luonnon monimuotoisuus maisemapelloilla ja niityillä

Ruohojen ja heinien vallitsevat niityt kasvi- ja hyönteislajistoineen ovat tärkeä osa luonnon monimuotoisuutta. Näitä sijaitsee mm. maisemapeltojen reunoilla ja suojavyöhykkeillä. Niittyalueiden luonnon monimuotoisuutta ylläpidetään hoitamalla niittyjä säännöllisesti. Myös

katujen ja käytävien pientareiden säännöllinen hoito ylläpitää niiden niittylajistoa ja täydentää alueen niittyverkostoa.

Niittylajiston monimuotoisuutta ylläpidetään valikoivalla niitolla. Tämän niittotavan periaatteena on niittää epätoivottuja lajeja usein ja aina ennen niiden kukintaa ja siementämistä. Toivottuja lajeja suositetaan niittämällä ne vasta kukinnan jälkeen ja antaen niiden siementen pudota maahan. Hoitoa tehostetaan keräämällä niittojäte pois, jolloin maaperä köyhtyy pitkällä tähtäimellä niittylajistolle otollisemmaksi. Haitallisten vieraslajien määrää vähennetään niityillä ja niiden leviäminen pyritään estämään. Lisäksi niittyjen ja metsäisten alueiden monimuotoisuudeltaan merkittävien vaihettumisvyöhykkeiden rikasta lajistoa tuetaan kehittämällä reunavyöhykkeitä monikerroksisina. Niittyjen hoidon keinoja on esitelty tarkemmin niittyjen hoidon työohjeessa ”Luonnonhoidon työohje – Niityt ja maisemapellot”: Linkki: [Luonnonhoidon työohje: Niityt ja maisemapellot](#).

4.2 Virkistys ja maisema

Lähivirkistysmetsiä, maisemapeltoja, niittyalueita sekä pienvesi- ja jokimaisemia ylläpidetään turvallisina ja viihtyisinä asukkaiden ulkoiluympäristöinä. Maisemapeltojen viljely ylläpitää alueen arvokasta kulttuurimaisemaa. Niittyalueiden hoito ylläpitää sekä niiden virkistys- että maisema-arvoja. Metsäisillä ja puustoisilla alueilla virkistys- ja maisema-arvojen ylläpitäminen tarkoittaa ulkoilureittien lähiympäristöjen ja muiden ulkoiluun runsaammin käytettävien metsäalueiden ja tonttien reunojen hoitoa poistamalla tarpeen mukaan vaarallisia puita ja puuryhmiä sekä harventamalla puustoa. Joillakin näistä alueista em. toimenpiteillä edesautetaan myös puuston erikäs rakenteen kehittymistä sekä pienipiirteistä luontaista uudistumista.

Katualueiden reunavyöhykkeiden metsien hoidon tavoitteena on turvallisuuden lisäksi ylläpitää puustojen suojavaikutusta liikenteen pienhiukkaspäästöjä vastaan tukemalla puuston erikäs rakennetta ja kerroksellisuutta. Niittyalueiden umpeenkasvua ehkäistään säännöllisillä niitoilla tai vesakon poistoilla.

4.3 Metsät hiilinieluna ja ilmastomuutokseen sopeutuminen

Alueen metsät ovat runsaspuustoisia ja arvokkaita hiilivarastoja ja -nieluja ilmastomuutoksen torjunnassa. Tämän turvaaminen myös tulevaisuudessa tarkoittaa metsäisten ja puustoisten alueiden ylläpitämistä kasvullisina, peitteisinä, puustollisesti monilajisina sekä eri-ikäisinä luonnon- ja maisemanhoidollisin keinoin. Tämä tavoite on samalla myös yksi Hiilineutraali Helsinki 2035 -ohjelman toimenpiteistä. Suunnitelmassa esitettävät metsien ja puustoisten alueiden hoitotoimenpiteet toteuttavat tätä tavoitetta.

4.4 Viheralueiden laatu ja hoitoluokitus

Pakilan ja Tuomarinkylän hoitoluokat kuvaavat niiden käyttöä ja hoitotapaa osana viheraluekokonaisuutta. Ne esitetään teemakartalla liitteessä 3. Hoitoluokkia on kuvattu laajemmin työohjeissa: [Luonnonhoidon työohje: Metsät](#) ja [Luonnonhoidon työohje: Niityt ja maisemapellot](#). Helsingissä käytettävä hoitoluokitus perustuu valtakunnalliseen luokitukseen.

Viheralueista suurin osa on Tuomarinkylän maisemapeltoa (hoitoluokka B1). Asuinalueiden lähiympäristö on lähivirkistysmetsää (hoitoluokka C1.2), jossa myös ulkoillaan paljon, koska näillä alueilla sijaitsevat myös ulkoilureitit. Luonnonarvoiltaan arvokkaimmat metsäalueet on rajattu arvometsiksi hoitoluokkaan C5. Suurimpien katujen ja teiden reunavyöhykkeillä olevat puustoiset viheralueet toimivat suojametsinä (hoitoluokka C3) mm. vähentäen haitallisten pienhiukkaspäästöjen kulkeutumista asuinalueille.

Pakilan siirtolapuutarhan alue hoitoluokassa E erityisalueet. Alueella on melko vähän niittyjä (hoitoluomat B2-B4). Vantaanjoen varrella on joenvarsiniittyjä, joissa on sekä avoimia että puoliavoimia osuuksia.

5. Toimenpiteiden kuvaus

Luonnon- ja maisemanhoidon toimenpidekuvauksissa esitellään yleistasoisesti käytettävät menetelmät sekä metsien hoidon, että niittyjen ja maisemapeltojen hoidon osalta. Suunnitelman liitteessä 1 esitetään kuviokohtaiset yksilöidyt toimenpiteiden kuvaukset.

Ulkoilu- ja virkistysalueiksi kaavoitetuilla viheralueilla tehdään tarvittavia hoitotoimenpiteitä, koska alueiden tulee olla turvallisia ja viihtyisiä ulkoilukäytössä ja asuinalueiden lähiympäristöinä. Metsissä ja metsäisillä alueilla suunnitelmallinen monimuotoisuuden lisääminen on hoidon keskeisin tavoite. Karttapalvelussa olevat luonnon arvokohteet on tunnistettu ja otettu huomioon suunnitelmassa. Osalle kuvioista ei ole esitetty mitään hoitotoimenpiteitä. Toimenpide voidaan toteuttaa koko kuviolla tai vain osalla kuviota. Hoitotoimenpiteitä on kuvattu tarkemmin kuviokohtaisissa teksteissä (ks. kuviotuloste ja numeroidut teemakartat). Luonnon- ja maisemanhoidon menetelmiä kuvataan myös työohjeissa, joihin voi tutustua oheisten linkkien kautta. [Luonnonhoidon työohje: Metsät](#) ja [Luonnonhoidon työohje: Niityt ja maisemapelot](#).

Yksittäisten puiden poisto

Heikentyneitä ja kuolleita yksittäisiä puita poistetaan pääasiassa ulkoilureittien ja tonttien reunoilta turvallisuuden takia. Osa kaadettavista puista jätetään maahan lahoppuiksi luonnon monimuotoisuutta lisäämään.

Harvennus

Edesauttaa nuorempien puiden syntyä ja kasvua tuoden metsään kerroksellisuutta. Harvennuksessa poistetaan eri kokoisia puita tiheimmistä puustoryhmistä. Toimenpide parantaa kulkukelpoisuutta metsässä, avartaa lähimaisemaa ja edistää aluskasvillisuuden kasvua. Metsään jätetään kuollutta puuta lahopuuksi ja tiheitä kohtia luonnon monimuotoisuutta lisäämään.

Luontainen uudistaminen yksittäisiä puita poistaen

Toimenpiteessä poistetaan yksittäisiä puita metsään syntyneiden taimiryhmien ympäriltä ja muodostetaan tilaa syntyville taimille. Toimenpidettä käytetään ensisijaisesti kuusen luontaiseen uudistamiseen. Jos luontaisia taimia syntyy liian vähän, voidaan taimikkoa täydentää istuttamalla.

Nuoren metsän harvennus

Nuoren puuston kasvuolosuhteita parannetaan lisäämällä puille kasvutilaa. Toimenpide parantaa kulkukelpoisuutta, avartaa lähimaisemaa ja edistää aluskasvillisuuden kasvua. Metsään jätetään kuollutta puuta ja tiheämpiä kohtia lahoppuiksi luonnon monimuotoisuutta lisäämään.

Luontainen uudistaminen harventaen

Uudistamistarpeessa olevaa metsää harvennetaan, että uusia taimia pääsee kasvamaan paikalla olevan puuston siementämänä. Toimenpide sopii jo valmiiksi eri-ikäisrakenteisiin metsiin, jossa luontaisten taimien syntymiselle on hyvät edellytykset.

Uudistaminen pienaukolla istuttaen

Uudistettavaan metsään tehdään enintään 0,3 hehtaarin kokoinen pienaukko, johon istutetaan kasvupaikalle sopivia taimia. Maanpintaan voidaan tehdä taimille kasvupaikkoja kevyesti maata kääntämällä taimien ensimmäisen kasvukauden olosuhteiden parantamiseksi. Istutettavalle alueelle jätetään elinvoimaisia sopivan puulajin taimiryhmiä, jos niitä on. Pihlajavesakko ja muu taimia haittaava kasvillisuus poistetaan. Pienaukolle jätetään kuollutta puuta luonnon monimuotoisuuden lisäämiseksi.

Yksittäisten puiden poisto taimikon päältä

Luontaisesti uudistunut tai istutettu männyn tai koivun taimikko kasvaa paremmin, kun sen päällä olevia kookkaita puita poistetaan kohdista, joissa varjostus haittaa taimikon kasvua. Osa kookkaista puista jätetään maisemapuiksi ja tulevaisuuden lahoppuiksi. Osa kaadettavista puista jätetään lahoppuiksi luonnon monimuotoisuutta lisäämään.

Näkymän avaus ja ylläpito

Toimenpide tehdään ulkoilu- ja virkistysalueilla kohtiin, joissa halutaan avata näkymää esimerkiksi ulkoilureitiltä avoimeen peltomaisemaan, joelle tai merelle. Toimenpide voi olla myös lähimaisemassa tehtävä puiden poisto, jolla otetaan esille kauniita yksityiskohtia kuten komeita jalopuita tai vanhoja mäntyjä.

Maisemapeltojen (hoitoluokka B1) hoito

Maisemapeltoja hoidetaan säännöllisesti vuosittain erillisten viljelysuunnitelmien mukaisesti. Osa maisemapelloista voi olla kesantoa.

Käyttöniittyjen (hoitoluokka B2), maisemaniittyjen (hoitoluokka B3) ja avointen alueiden (hoitoluokka B4) hoito

Niittykasvillisuuden hoito tehdään niittämällä niittyalueet vuosittain. Yleisimmin maisemaniittyjen niitto tehdään kerran kesässä ja niittojäte jätetään maahan. Joillakin niittyalueilla niitto voidaan tehdä kahdesti kasvukauden aikana ja niittojäte korjata. Valtaosa Helsingin niityistä niitetään koneellisesti niittomurskaimella. Epätasaisessa mättäisessä ja turpeisessa maastossa käytetään käsikäyttöisiä mininiittokoneita. Joillakin niittyalueilla kasvaa puita tai puuryhmiä, joiden hoitotoimenpide on tarvittaessa määriteltävä.

6. Tavoitteet ja toimenpiteet alueittain

Suunnitelma noudattaa kaupunkiympäristölautakunnan hyväksymässä Pakilan ja Tuomarinkylän aluesuunnitelmassa esitettyjä tavoitteita ja toimenpidetarpeita. Alueittaiset toimenpiteet on tarkennettu kuviotasoiseksi toteutussuunnitelmaksi, joka esitetään kuviotulosteena liitteessä 1. Metsien ja pienpuuston hoitotoimenpiteitä kuvataan teemakartoilla 4 ja 5. Alueittaiset tavoitteet ovat seuraavat:

6.1 Tuomarinkartanon kulttuurimaisema ja Vantaanjoen ranta

Tuomarinkartano ja sitä ympäröivät maisemapellot ja laidunalueet muodostavat arvokkaan kulttuurimaisemakokonaisuuden. Maisemapeltoja viljellään erillisen viljelyohjelman mukaisesti. Peltojen ja niillä kulkevien huoltoteiden ja ulkoilureittien varsia hoidetaan käyttö- ja maisemaniittyinä säännöllisesti niittäen. Myös pelto-ojien pientareet niitetään. Tavoitteena on ylläpitää arvokasta maisemaa ja monimuotoista niittyjen lajistoa. Tuomarinkartanon alueella on kasvillisuudeltaan arvokasta niittyä ja muuta arvokasta kasvillisuutta, joita hoidetaan erillisen hoitosuunnitelman mukaisesti. Vantaanjoen rannassa kulkevan kävely- ja pyöräilyreitit ja joen välissä oleva vaihtelevasti puustoinen ja niittymäinen vyöhyke on sekä luonnon monimuotoisuudelta että maisemassa arvokasta. Paikoitellen rantapuuston lomasta avautuu näkymiä joelle, joita on tavoitteena jatkossakin säilyttää harkituissa kohdin.

6.2 Siliuksenmäki

Siliuksenmäen lähivirkistysalueen pääosin kuusivaltaiset sekametsät ovat järeäpuustoisia, ja kuolleita sekä heikentyneitä puita löytyy sieltä täältä. Metsäalueen hoitotoimenpiteet kohdistuvat ainoastaan ulkoilureittien ja kadun varsille, jossa tehdään yksittäisten huonokuntoisten puiden poistoa sekä pienpuuston harvennusta. Myös tonttien reunoilla olevat heikentyneet puut poistetaan. Alueella olevalla liito-oravan ydinalueella tehtävät toimenpiteet tullaan toteuttamaan ympäristöviranomaisen hyväksymällä tavalla. Alueella oleva lahokaviosammaleen esiintymä turvataan. Koulun tontin länsirajalla olevan vanhan kuusivaltaisen metsikön uudistaminen ja uusien puiden istuttaminen tulee tehdä nykyisen puuston heikentynyt kunto ja metsän sijainti huomioiden. Kohteen länsipuolella olevaa taimikkoa hoidetaan.

6.3 Lystikukkula

Paikoin jyrkkärinteisen Lystikukkulan keskiosat ovat havupuuvaltaista sekametsää järeine lehtikuusineen, kun taas reuna-alueet ovat lehtipuustoisempia. Hoitotoimenpiteet kohdistuvat ulkoilu- ja ratsastusreittien lähiympäristön huonokuntoisten puiden poistoon ja pienpuuston harventamiseen. Tavoitteena on ylläpitää turvallista ulkoiluympäristöä. Kauempana reiteistä sijaitsevilla metsäalueilla ei ole toimenpidetarvetta. Alueella on 1. maailmansodan aikaisia linnoituslaitteita, joita ylläpidetään tarvittaessa pienpuustoa harventamalla. Maisemapeltojen reunavyöhykkeellä kulkevilla ulkoilu- ja ratsastusreiteillä ylläpidetään näkymiä avoimeen viljelymaisemaan. Alueella olevalla liito-oravan ydinalueella tehtävät toimenpiteet tullaan toteuttamaan ympäristöviranomaisen hyväksymällä tavalla. Lystikukkulan ja Tuomarinkylän kartanon alueet ovat lepakoille tärkeitä, mikä otetaan myös huomioon säilyttämällä vanhaa metsää.

6.4 Toivolanpuisto

Maastonmuodoiltaan vaihtelevalle Toivolanpuistolle ovat tunnusomaisia jalot lehtipuut ja monimuotoiset lehtolaikut erityisesti metsäalueen reunamilla. Karumpi ja mäkisempi keskiosa on sekapuustoisempaa. Luonnonhoidon toimenpiteet kohdistetaan reittien lähiympäristöihin ja tonttien reunoihin eli niiltä poistetaan yksittäisiä puita ja tehdään pienpuuston harvennusta. Alueella olevia nuoria metsiköitä harvennetaan ja taimikkoa hoidetaan. Hoitotoimenpiteet liito-oravan elinalueella tulee toteuttaa kaupungin ympäristöviranomaisen hyväksymällä tavalla. Alueen erikoisuutena on vanha pihapiiri kivijalkoineen sekä kookas monihaarainen lehmus. Näille kuvioille kasvanutta

haitallista vieraslajia japanintatarta tulee poistaa säännöllisesti. Vantaanjoen rannassa kulkevalta kävely- ja pyöräilytieltä avautuvia näkymiä Vantaanjoelle ylläpidetään.

6.5 Kehä I:n reunavyöhykkeet

Kehä I:n reunavyöhykkeellä kasvaa sekä järeämpää että nuorempaa liikenneväylän pienhiukkaspäästöiltä suojaavaa metsää ja lähimetsää. Metsänhoitotoimenpiteet painottuvat yksittäisten puiden poistoihin sekä nuorempien metsien ja pienpuuston harvennuksiin, joilla ylläpidetään puustovyöhykkeen kerroksellisuutta ja suojavaikutusta Kehä I:n suuntaan. Paikoitellen suojavaikutuspuustossa on myös pienialaisen uudistamisen tarvetta yksittäisiä puita ja puuryhmiä poistaen ja täydennysistutuksin. Pakilanpuiston alueella on kaksi liito-oravan ydinaluetta, joilla hoitotoimenpiteet tulee toteuttaa kaupungin ympäristöviranomaisen hyväksymällä tavalla. Toinen liito-oravan ydinalue sijoittuu kasvillisuudelta arvokkaalle korpialueelle. Lahokaviosammaleen esiintymä otetaan suunnitelmassa huomioon jättämällä sen kasvupaikka hoitotoimenpiteiden ulkopuolelle.

6.6 Paloheinä – Länsi-Pakila

Paloheinän ja Länsi-Pakilan itä-länsisuuntaiset kapeat ja tonttien ympäröimät lähivirkistysmetsät ovat järeitä kuusi-lehtipuuvallaisia sekametsiä, joiden puusto on osin heikentyntä. Samoille kapeille metsävyöhykkeille sijoittuvat myös alueen tärkeät itä-länsisuuntaiset ulkoilureitit. Alueiden käyttö- ja asumisturvallisuuden ylläpitämiseksi niiden puustoa hoidetaan yksittäisiä puita ja puuryhmiä poistaen ja varttuneempaa puustoa sekä pienpuustoa harventaen. Nämä toimenpiteet tukevat myös puuston luontaista uudistumista ja varmistavat metsäisten yhteyksien säilymistä tulevaisuudessa. Liito-oravan ydinalueilla tehtävät hoitotoimenpiteet tulee toteuttaa kaupungin ympäristöviranomaisen hyväksymällä tavalla. Nuotiopuiston linnoituslaitteiden ympäristöä hoidetaan säännöllisesti yksittäisiä puita ja alikasvosta poistaen.

6.7 Torpparinmäki

Torpparinpuiston ja Käräjäpuiston sekä Laamanninrinteen lähivirkistysmetsät ovat puustoltaan monipuolisia sekametsiä. Tonttien ympäröimän Käräjäpuiston järeä kuusivaltainen puusto on heikentyntä ja osa on jo kuollut. Alueen puustoa uudistetaan asumisturvallisuuden ylläpitämiseksi puustoryhmittäin ja joiltain osin myös pienaukolla. Uudistettaviin kohtiin täydennysistutetaan rauduskoivua ja lehmusta alueella olevia luontaisia taimia täydentämään. Torpparinpuiston ja Laamanninrinteen tonttien reunojen ja ulkoilureittien varsien turvallisuutta ylläpidetään yksittäisten puiden poistoin ja pienpuuston harvennuksin. Liito-oravan ydinalueelta poistettavat puut tulee tarkistaa ympäristöpalvelun asiantuntijoiden kanssa ennen kaatamista. Torpparinpuiston luoteisosa on kasvillisuudeltaan arvokasta lehtoa ja alueella on linnoitusrakennelmia. Näsinjoen-Tuomarinkylänojan arvokas pienvesi virtaa Vantaanjokeen. Ojanvarren kasvillisuus on tärkeää sekä alueen linnustolle, että vesieliöstölle.

LIITTEET

- Liite 1. Kuviotuloste (täydentyä myöhemmin)
- Liite 2. Kartta suunnittelualueesta kuvionumeroilla
- Liite 3. Kartta hoitoluokista
- Liite 4. Kartta metsänhoidosta
- Liite 5. Kartta pienpuuston hoidosta
- Liite 6. Vuorovaikutusraportti (täydentyä myöhemmin)